

THANS KUNNEN DE ARBEIDERS ZIEN WIE HUN VIJANDEN ZIJN !

Na Ruys' dood is het de C.F.N., die blindelings de oproep der heersende klasse opvolgt en slaafs komt om als ordinaire slippendragers van

april 1937

DOKTER "DE TRIBUNE" OVERLEDEN !

Ons bereikte het bericht van het overlijden van Dokter de Tribune, door zelfmoord ! Nee, onverwacht kwam deze doodstydning niet, insiders verklaarden reeds geruimen tyd geestelijke afwijkingen te hebben vastgesteld.

Na jaren lang, vooral onder een deel der arbeidersklasse, gewerkt te hebben met poeiërs, pillen en recepten, welke achteraf bleken waardeeloos te zijn, ja zelf onder eigen familie-leden verschillende slachtoffers maakte, waarbij nog wel met dodelijke afloop, te weten :

de R. V. O., de W. S. C.'s, de Rood-Front- Stryders- Bond, en ook nog de Liga tegen Imperialisme, de roemruchte Strydbond tegen Fascisme, en-zoo-voort. En thans, is Dokter de Tribune zelf, in een opwelling van Oranje-koorts, gepaard gaande met Volksfront-stuipen, overleden !

Onder het grootste gedeelte der arbeidersklasse bestond al jaren lang een zeker wantrouwen tegen Dokter de Tribune. Zij vertrouwden zijn poeiërs en pillen niet meer, en men fluisterde zelf, ja, later werd dit openlijk gezegd, dat Dokter de Tribune geen echte Dokter zou zijn maar zo iets van.....hoe heet dat ook weer.....O, ja, een kwakzalver !!!

Diegene die Dokter de Tribune als kwakzalver bestempelde, schynen goed op de hoogte te zijn geweest met de praktijken van Dr. de Tribune, want bij het nagelaten testament, bracht de overledene naar voren, dat hij erkende talloze malen verkeerde recepten te hebben voorgeschreven.

Als zijn laatste wilsbeschikking had Dr. de Tribune in het testament de hoop uitgesproken, dat zijn patienten zich ver-

der onder behandeling zouden stellen

van PROFESSOR N. V. V. ! !

Gezien echter het verleden van Dr. de Tribune en het feit, dat hy erkende tot het corps te behoren van Internationale Kwakzalvers, zal menigeen er van af doen zien, om zijn laatste wilsbeschikking ten uitvoer te brengen.

Het aanbevelen van Prof. N. V. V., de man van het Haarlemmer-olie-Plan, kan men beschouwen als gedaan door iemand die in zijn laatste levensuren alles ziet draaien, en daardoor aan het baselen slaat !

Naar wij vernemen, heeft de Internationale Kwakzalvers-organisatie besloten, op de dag der begrafenis van Dr. de Tribune, de praktijk ter plaatse over te doen aan een nieuwe pillendraaier Mr. Dr. de Leeuw !

Zijn we goed ingelicht, dan is deze Mr. Dr. de Leeuw een voorstander van het Oprechte-Haarlemmer-Olie-plan van Prof. N. V. V. en is hy voornemens, ter gezondmaking van de arbeiders-bevolking, een soort Heilidspoeiërs, of later zelfs Volksfront-pillen in de handel te brengen !

Op advies van de Intern. Kwakzalvers-organisatie, welke zeteld te Moskou, zou de verpakking moeten plaats vinden in rood-wit-blauwe doosjes als zijnde een nationaal product !

Na lezen, dóórgeven !

SPARTACUS

I.A.K.-nummer

TWEE CENT

No.6.

OPPOSITIE IN ITALIE .

I.A.K. Er zijn allerlei tekenen die er op wijzen, dat Duitsland zowel als Italië genoeg krijgen van het avontuur waarin zij zich door hun interventie in Spanje gestoken hebben, en bereid zijn zich daar uit terug te trekken als dat op een manier gebeuren kan die niet met een al te groot verlies aan prestige gepaard gaat. Dat zij tegelijkertijd zullen pogen uit dit avontuur nog te halen wat er voor hen uit te halen is, ligt in de aard van de zaak, en het is geenszins uitgesloten dat Italië, voor wie het meeste op het spel staat, nog een laatste desperatopoging zal wagen om Franco's positie te verbeteren.

Voorspellingen zijn, vooral in de situatie waarin wij momenteel leven, buitengewoon gevaarlijk, doch het schijnt wel dat beide landen zich niet sterk gegoed voelen reeds nu een wereldoorlog te ontketenen, en indien zij geen wereldoorlog willen, kunnen zij niet lang hun huidige politiek in Spanje meer voortzetten. Bepaalde zwakke kanten van hun legeruitrusting zijn in Spanje aan de dag getreden, en de Italiaanse troepen hebben een veelbetekend gebrek aan vechtlust getoond. Minstens zo belangrijk is echter dat parallel met de uitbreiding der interventie zich in Italië het verzet daartegen ontwikkelde. Mussolini, die, tijdens de abessijnse veldtocht, door handig gebruik te maken van de sanctiemaatregelen, het nationalistische sentiment wist op te wekken, en de haat, die zich eerst tegen hem en zijn bewind gewend had, wist af te leiden op Engeland, beschikt momenteel over geen enkel middel in deze richting. De wijze waar op de recrutering van "vrijwilligers" voor Spanje plaats had is te beklagen dan dat het nodig is om hier lang bij stil te staan. Voorzover de mannen niet eenvoudig opgecommandeerd werden, werden zij onder valse voorwendselen op schepen gebracht, die hen, inplaats van als kolonisten naar Abessinië, als soldaten naar Spanje brachten.

Of het bericht dat een aantal vrouwen zich rechtstreeks tot Mussolini hebben gericht met het verzoek een einde te maken aan het zenden van troepen naar Spanje, juist is, is moeilijk na te gaan. Het moet echter, gezien de geest van oppositie die in Italië momenteel bestaat, geenszins onmogelijk worden geacht, dat op een of andere wijze een dergelijk optreden heeft plaats gehad.

Het te Parijs verschijnende italiaanse anti-fascistische blad Giustizia e Libertà heeft geregeld berichten gebracht over geldinzamelingen voor de anti-fascistische strijd in Spanje, over hiernede verband houdende arrestaties en politie-maatregelen. In het bijzonder na de nederlaag van Guadalajara is de activiteit tegen het fascistisch regiem gegroeid - en door dit regiem beantwoord met de terugkeer tot de terreur van de eerste tijd van het fascisme.

"De weerslag, in Italië tevoorschijn geroepen door de nederlaag der italiaanse troepen in Spanje" - schreef G. e. L. 14 Mei - "wordt van dag tot dag sterker. De stemming van het italiaanse volk is vanaf het begin ongunstig geweest voor de Spaanse republiek, en de interventie van Mussolini werd als een dwaling beschouwd. De gevolgen dezer dwaling op politiek terrein werden nog verergerd door de ontevredenheid, veroorzaakt door de voortdurend groter wordende wanverhouding tussen de kosten van levensonderhoud en belastingen enerzijds en de salarissen en inkomsten anderzijds. In Zuid-Italië is de ellende der boeren ondraagelijk, hetgeen de opstanden verklaart die kort geleden in het land van Basilicate - Vignola, in Marcianisi bij Napels en in Sardinië, in de provincie Cagliari, tegen de podestàs hebben plaats gehad. Deze manifestaties hebben zuiver economische oorzaken. Doch in verschillende centra van Noord-Italië hebben andere verzetbewegingen een geheel politiek karakter gehad. Men heeft op de muren aanplakbiljetten gevonden: "Weg met de oorlog. Roept onze soldaten uit Spanje terug. Neer met het fascisme".

Anti-fascistische vlugschriften werden verspreid; clandestiene geldinzamelingen voor de republikeinse strijders hebben plaats gevonden. Gedurende de tweede helft van April heeft de politie een groot aantal arrestaties verricht onder verschillende categoriën der bevolking van Milaan, Turijn, Genua, Faenza, en Forli."

Het blad schrijft dan verder dat met het oog op de stijgende ontevredenheid loonsverhogingen, gemiddels de tien procent niet te boven gaande, zijn toegestaan; deze loonsverhogingen zijn echter volkomen onvoldoende, wijl de kosten van het levensonderhoud met veertig procent gestegen zijn. Tegelijkertijd ontving de fascistische pers order om aan te tonen, dat Franco aan de winnende hand is, hetgeen weer de noodzakelijkheid van loonsverhogingen, officiële leugens noch de activiteit van de "verdedigings-apparaten", zoals de politie- en andere onderdrukings-organen door Mussolini worden genoemd, kunnen echter beletten dat het Italiaanse volk op een of andere wijze uiting geeft aan zijn sympathie voor de Spaanse republiek en tegen de interventie ten gunste van Franco. "Daarom keert men terug tot de tijden van het "squadrisimo"; neemt men zijn toevlucht tot het buiten-legale geweld. Sedert enige weken worden dan ook de "escuades van actie", en de "straf-expedities" in verscheidene plaatsen van het schiereiland. De "totalitaire" staat erkent alzo dat de werkzaamheid van de gewone politie - de werkelijke spil van het bewind - niet langer letterlijk: "Er moet toegeslagen worden! Getroffen moeten worden de salons van de kwaadsprekende aristocratie, de clubs der intellectuelen de mode-café's, de bureaux waar de hoge ambtenaren luieren, de grote en kleine eigenaren, de woekerende handelaren, die als steeds de veroorzakers van het dure leven zijn, hen die zich welingelicht geloven en berichten over de Spaanse oorlog verspreiden om de waarde van ons leger te verkleinen. OF DIE DE RESULTATEN VAN DE ABESSIJSJSE ONDERNEMING ONVOLDOENDE VINDEN, en tenslotte, de arbeiders, die intussen het onwetendste, en daarom het meest te verontschuldigen zijn."

In "Regime Fascista" schreef senator Farinacci, vroeger secretaris-generaal der fascistische partij, en een der wreedste en lafhartigste squadristi, dat hij met plezier in de provinciale pers las dat "onze verantwoordelijken" de fascistische troepen die tonen dat zij de geest der partij niet hebben begrepen. De redenen zijn: gebrek aan begrip voor de fascistische plichten, verspreiding van valse berichten. In het nummer van 28 April wekt hij de fascistische op om de radiotoestellen te vernietigen waarmede naar Spanje wordt geluisterd. En niet te vergeefs. In Florence werd een café, waar de klanten samenkamen om naar de republikeinse zenders te luisteren, geplundert. Een groot aantal radio-ontvangers in voor het publiek toegankelijke lokalen werd vernield. Ook in een groot aantal andere plaatsen hebben geweldadigheden van dezelfde soort plaats gehad. Lijsten van te surveilleren en op het gunstige moment te treffen personen circuleren in verscheidene gemeenten. Zij zijn opgesteld of goedgekeurd door de federale secretarissen der provincies.

En G. e. L. concludeert: "Na vijftien jaren van "totalitaire" overheersing toont deze greep van het fascisme naar het "buitenwettelijke" geweld" hoe de binnenlandse toestand er uit ziet.

Eind April had genoemd blad reeds mededeling gedaan van de arrestatie van een honderdtal studenten, leeraren en kunstenaars. 25 jonge kunstenaars in Milaan werden gevangen genomen omdat zij uitdrukking hadden gegeven aan hun sympathie voor het republikeinse Spanje. De schilders Birolli, Mucchi, Sassau en de beeldhouwer Manzu werden gevangen gezet. Het Speciale Tribunaal veroordeelde twee leden der groep Giustizia e Libertà ieder tot 12 jaren gevangenis straf, de libertaire syndicalistische arbeider Michele Guasco tot 8, en twee andere arbeiders, Delsanto en De-pasquale, tot resp. 12 en 2½ jaren gevangenisstraf. Tevens werd melding gemaakt van een gerucht dat arrestaties hebben plaats gegrepen onder de officieren van het leger in Novarra, hetgeen verklaarbaar wordt als een Amerikaans bericht waarheid bevat, dat de kolonel van een regiment, lantiers, in garnizoen te Parma, de volgende toespraak tot zijn officieren heeft gehouden; "Ik heb hier een ministriële boodschap waarin U verzocht wordt dienst te nemen voor Spanje. Ge hebt Uw leger, Uw vaderland en Uw koning lief. Ge zijt, evenals ik, vóór alles Italiaanse officieren. En al als de ene officier tot de andere, moet ik U zeggen, dat degene die er in toestemt naar Spanje te gaan, niets meer dan een huurling is, een militair avonturier".

In een brief uit Avenza de Carrara staat te lezen: "De gebeurtenissen in Spanje hebben onder de volksmassa's grote beroering teweeg gebracht. Wij hebben een maand geleden bericht, dat zeer omvangrijke arrestaties hebben plaats gevonden. Van de gearresteerden werden er dertig naar het fort van Marsa overgebracht en daar opgesloten. Wij leven onder een soort nachtmerrie. Men kan zeggen dat we aan een werkelijke staat van beleg onderworpen zijn. De burgers wordt niet toegestaan bijeen te komen en groepen van meer dan drie personen te vormen. Na negen uur 's avonds is alle verkeer verboden". (G. e. L. 30/4)

Te Livorno hebben anti-fascisten, gebruik makende van de duisternis bij gelegenheid van luchtafweeroefeningen, de muren met revolutionaire vlugschriftjes bedekt. De politie arresteerde een groot aantal personen. De Spaanse persdienst van de CNT/FAI berichtte 1 Juni dat in Padua een grote groep arbeiders zich naar het bureau van de fascistische vakbeweging had begeven om werk te vragen. Als enig antwoord werd hen aangeboden om dienst te nemen voor Spanje, hetgeen zij verontwaardigd afwezen. Als gevolg hiervan ontstond een botsing tussen de arbeiders en de politie. Later kwam het tot een samenscholing voor de zetel van de fascistische partij en tot een nieuw treffen met de politie. De muren der fabrieken in Padua zijn vol opschriften ten gunste van Spanje en tegen de fascistische interventie. In Castelfranco (Treviso) kwam het tot een handgemeen tussen een twintigtal arbeiders, waaronder fascistische luisterden naar de Spaanse radio-omroep en een groep fascistische terroristen die dit wilden beletten.

Het bestaan van een levende oppositie, van verzet tegen het fascistische bewind, zowel als de groeiende kracht hiervan staat boven twijfel. Precies als het Duitse, is ook het Italiaanse volk er in geslaagd om de kracht van de moderne dictatuur, die volgens Konrad Heiden hierin bestaat, dat zij een 28 complete morele bewaking weet te vestigen, dat voor een tijd de vorming van een nieuwe publieke opinie onmogelijk is, te breken.

Curzio schetst in zijn artikel "Portret van de nieuwe oppositie in Italië" de anti-fascistische krachten die daar aan het werk zijn. (G. e. L. 7 Mei). De jeugd in Italië, zo schrijft hij, is niet fascistisch of is het enkel uiterlijk. Van een werkelijke bewuste en intelligente aanhang van het fascisme is geen sprake. De nieuwe fascistische generatie wordt gekenmerkt door een gemoedstoestand van ontgoeheld scepticisme, van bitter realisme. Mussolini is voor haar de mens van een andere tijd, verbonden met de voor-oorlogse periode. Juist het tegengestelde is het geval met de anti-fascistische jeugd. Zij ondergaat de onmiddellijke invloed van een Gramsci en een Gobetti, die, hoewel beide thans overleden, een steeds groeiende invloed hebben. Het denken dezer twee figuren, die de rug toekeerden aan de oorlog en zijn eb, om met alle kracht de problemen van het maatschappelijk leven, van de mens en van de opbouw van een werkelijk modern Italië te stellen, bleek buitengewoon levend en vooruitziend.

Honderden en duizenden jongeren, gevormd in de school van Gramsci en Gobetti, vullen heden de strijd tegen het fascisme is voor hen ernstiger dan een politieke strijd: hij eist hun gehele leven op, vormt een bijzondere zending, en wordt enkel gerechtvaardigd door het doel van een volkomen omvorming der maatschappelijke organisatie in elk opzicht. In zekere opzichten zou men hen definiëren als putiteinen, religieuze geesten die hun geloof achter een hard en ernstig masker verbergen, hetwelk geheel tegen gesteld is aan het gezicht en de pseudoheroïsche en diamant-harde houding van het fascisme.

Deze karaktertrekken van de nieuwe Italiaanse oppositie zijn niet beperkt tot de communistische of arbeiders- en intellectuele jeugd. De hele oppositie, onverschillig of zij socialistisch, liberaal of republikein is, heeft ze gemeen. In het buitenland geeft men er zich dikwijls geen rekenschap van in welke mate de oppositie door de jonge vervangen is in deze laatste, zo zware en stille, jaren. Daar de pers order heeft te zwijgen en alles zich in het duister voltrekt, heeft men bijna de indruk dat met de opheffing der oude partijen, met de dood van een Turati, een Treves, een Amendola, een Chiesa, het fascisme er in geslaagd is de oppositie te vernietigen en de jeugd naar zijn model te vormen. Dit is gezegd geworden, doch ten onrechte. De oppositie is heden levender dan gisteren. Kleiner in getal, doch solider en vastberadener. Zij heeft geen heimwee, zelfs geen herinneringen; buiten de gemeenschap geworpen, werkt zij in stilte voor de toekomst. Wij hebben gesproken van Gramsci en Gobetti.

send

Wij zouden kunnen spreken van Bauer, Rossi, Terracini, Parodi, Vinciguerra, Giua, Pesenti, Foa, Monti, Mila en Fancello. Honderden, voor het grootste deel arbeiders, waarvan het zelfs mogelijk is de namen te weten te komen, staan ieder jaar terecht voor het Speciale Tribunaal, om zich tot enorme straffen veroordeeld te zien. Het buitengewone, het vertrouwen wekkende hiervan is de kalmte, de eenvoud met welke dezen jongeren zich in de meest volkomen stilte opofferen, de hardnekkigheid, waarmee zij de strijd opnieuw beginnen als zij uit de gevangenis ontslagen worden, de geduldige inspanning waarmee zij de gevangenisjaren proberen om te zetten in universiteitsjaren.

Iets dergelijks heeft Italië tijdens het Risorgimento gekend. Doch het Risorgimento was vooral een burgerlijke zaak, terwijl het thans het volk, de arbeiders zijn, die de voorhoede vormen. En toen ook, had men het buitenland tegen zich, doch het gehele volk voor zich, terwijl men nu door de zijnen gevolgd wordt. 20.000 voor het gerecht gedaagden, 15.000 ge-deporteerden, zonder de geëmigreerden en de golf van arrestaties te tellen - indrukwekkende cijfers, vooral als men bedenkt, dat het om mensen gaat, die zich in de strijd wierpen nadat de oude oppositie vernietigd was, derhalve wisten wat hen te wachten stond.

"Duizenden Italianen luisteren iederen avond naar de radio-uitzendingen van Barcelona, Valencia en Madrid. Hierdoor heeft een grandioze inwijding in de politieke en revolutionaire strijd plaats en de resultaten beginnen reeds bemerkbaar te worden". Aldus eindigt Curzio zijn hoopvol gestemd overzicht, waarin ook nog de door de communisten en Giustizia e Libertà voorgestane politiek ter sprake kwam, doch overigens nog vele vragen ope laat, waarvan één der belangrijkste wel is of het "onder-aardse" Italië zo tijdig en zo krachtig van de "verborgen worstelingen in het licht der geschiedenis zal treden", dat het het fascistische regime in de wedloop voor zijn behoud zal weten te slaan vóór dat het naar het desperate middel van de oorlog grijpt. Vragen, die geen mens met enige kans op zekerheid kan beantwoorden.

LEES DIT EERST S.V.P.!

Wij die deze blaadjes verspreiden, doen dat ter ondersteuning van de mondeline propaganda! Wij zijn echter afhankelijk van de vrijwillige bijdragen van de lezers!

Stelt U het op prijs dat dit werk voortgezet wordt? Zo Ja?
Geeft dan enkele centen voor papier en inktkosten!

De Uitgevers!

Doorgeven

Jul 1937

Min. prijs 2 cent

SPARTACUS

Uitgegeven door een Werkgroep van Revolutionaire Arbeiders

Doorgeven

Min. prijs 2 cent

SPARTACUS

Uitgegeven door een Werkgroep van Revolutionaire Arbeiders

"WIJZEL LEE, NAAR BENEEN DE BOURGEOISIE"!

Kameraden! Arbeiders!

Wat is lang tijd, dat we de toestand, waarin wij als gewone arbeiders verkeeren en de toestand van de zogenaamde "arbeidersbeweging" ernstig aan ons denken. We weten allemaal, dat de lonen tot een waar koudwater zijn gedaald en dat duizenden en nog eens duizenden werkbare en hun posturen louterlijk op de rand van de ondergang leven. We weten ook allemaal, dat de zog. "arbeidersbeweging" niet kan en daarom ook niet wil strijden tegen het wrege kapital. Iedereen weet, dat de huidige strijd voor lotverbetering in de tegenwoordigen tijd BIJEN DE OFFICIELE ARBEIDERSBEWEGING om verloopt.

De partijen en de vakverenigingen kunnen niet tegen het kapital op en tegen uitkomen en de strijd. En daarom hebben ze zich op het parlementaire, en de parlementaire schijnmacht te behalen. DAAROM SCHUIFT DE SPARTACUS NAAR RECHTS! ZE SIJAP (gestoemd door NUT!) is plotseling uitgegleden geworden. De VARA speelt het Wilhelmus; gaat bij de vorstelijke familie op bezoek, ze zijn volkomen in het nationalistische verzuiver verhuist. De CPN heeft al haar vroegere beginselen overboord gegooid; ze is ook voor de verdediging van ons "dierbaar vaderland" voor de beweging van Indië ten bate van de hollands kapitalisten; ze is voor stand aan de clericale volksverdomming door middel van het christelijke onderwijs; en stemt zelfs in de Garteraad VOOR DE UITBREIDING VAN HET PUBLIEK CORPUS! Ze wil volkomen samengaan met de SDAP, die geheel met de kapitalistische maatschappij verregaad is.

Daar staan de arbeidende massa's, verlaten door de partijen, die met pek en bak naar de ruitende klasse zijn overgelopen. Daar staan we, geheel op ons zelf aangewezen in de strijd om het bestaan.

We moeten uit deze toestand klaar en duidelijk onze gevolgtrekkingen maken. Het leed moet anders, dan dat we als ARBEIDERS ZELF ONZE WISSEN ELK IFR ENDE MOETEN NEMEN. We moeten zelf, zonder partijen of vakverenigingen de strijd tegen het kapital IN LIJEN DEZE VERROTTE "ARBEIDERSBEWEGING" maken.

KUNNEN WE DAT?

Wie ogen heeft om te zien, ziet dat de zelfstandige strijd der arbeiders zich onweerstaanbaar een weg baant, ondanks de ontzagelijke moeilijkheden, die er aan verbonden zijn. We wijzen op de grote massabeweging en in Frankrijk en België, op de "Lied" bewegingen in het echte vakverenigingsland Engeland, op de bewegingen in Australië, Polen en op de zwakke pogingen in Nederland (Kraak!). In de g. Kruisatie, Londen! Het is nog maar een begin. Het is het begin, dat onze toekomst van de zelfstandige massabeweging met vertrouwen tegemoet doet zien.

Wat is ons werk vooral, aan de arbeiders te wijzen, waar ONZE WERKELIJKE KRACHT ligt. Dat is niet in 't parlement, maar dat is het hantieren van de massabeweging, zoals onze franse makkers deden.